

[Erik B. Smith]

Når ministeren nævner, at der skal være bindende regler for varmhjælpen, er det vigtigt at vide, om det er efter de nugældende takster eller efter forbedrede takster.

Jeg synes også, ministeren skylder andre end Det Radikale Venstre, som jo uden tvivl bag lukkede døre har fået oplysninger om varmhjælpen, svar på, hvorfor en eventuelt forbedret varmhjælp først træder i kraft 1. januar 1988, når det klart fremgik her i Folketinget ved behandlingen af kartoffelkuren, at pensionisternes varmeudgifter blev væsentlig forøget, og at de ville få kompensation. Hvor er den kompensation henne? Hvad er forklaringen på, at man vil vente så lang tid?

Jeg synes også, vi må spørge os selv, om regeringen virkelig vil bruge 1,5-2 mia. kr. udelukkende på pensionister, der har penge ved siden af pensionen. Vi er enige i, at vi skal have løst samspilsproblemerne. Vi er enige i, at det er en skandale, at nogle, fordi de har en mindre indtægt ved siden af pensionen, reelt kan blive stillet dårligere, end hvis de kun havde folkepensionen. Men offerer man 1,5-2 mia. kr. - det er snarere 2 mia. kr. end 1,5 mia. kr. - så vil det forekomme helt uforståeligt, hvis man ikke samtidig bruger nogle af pengene til dem, der ikke har andet end folkepensionen.

Det er vigtigt at få at vide, om rådighedsbeløbet til kommunerne bliver forøget. Bliver egenbetalingen for den individuelle boligstøtte sat i vejret? Man får en fornemmelse af det, når man ser redegørelsen, men man kan ikke se det med sikkerhed. Vi vil selvfølgelig få det at vide, når lovforslaget kommer, men det er vel meningen, at vi skal diskutere det her i dag.

Hvorfor vil man først begynde generelt i 1988? Jeg har endda ladet mig fortælle, at stigningen i pensionstillægsaftrapningen først vil starte 1. januar 1991.

Hvorfor har ministeren i afsnittet om økonomi ikke omtalt socialindkomsten eller samordningsfradraget?

Sådan kunne jeg blive ved at stille en række spørgsmål. Jeg vil være meget, meget interesseret i at høre ministerens svar.

I øvrigt er der ingen tvivl om, at det er rigtigt at støtte det princip, at man bliver længst muligt i eget hjem. Men når ministeren siger, ja, når hun nærmest lyser de nuværende plejehjem i band, så synes vi, at ministeren går for vidt. Der bliver flere og flere

meget gamle mennesker. De har behov for en totalpleje døgnnet rundt, og det er en positivt forkert politik, hvis man vil fastholde denne gruppe i eget hjem, isoleret og totalt afhængig af, at hjælpen når frem til dem. De skal på institution, og de kommer også på institution. Hvis der ikke er nogen plejehjem, bliver de anbragt på sygehuset. Det er samfundsmæssigt helt uacceptabelt dyrt, og det er forkert over for den enkelte.

Socialdemokratiet er ikke i tvivl om, at kommunerne nok skal finde ud af en både god og hensigtsmæssig måde at støtte og pleje de ældre på, også f.eks. det, som ministeren nævner med plejecentrene - men det kræver, at regeringen ikke stiller sig hindrende i vejen - og med det, vi kan se af redegørelsen, ser det ud, som om kommunerne skal op med yderligere økonomiske midler til omlægning af ældrepolitikken. Det bliver svært for kommunerne, når man tænker på den politik, regeringen i øvrigt har ført over for dem.

I øvrigt undrer det os i Socialdemokratiet, at redegørelsen intet indeholder om lempelser af reglerne vedrørende ombygning af egen bolig, anskaffelse af tekniske hjælpemidler, eventuelt tilskud eller lån til istandsættelse og vedligeholdelse af egen bolig, alt sammen med det formål at bevare den pågældende længst muligt i eget hjem. Er det, fordi ministeren ikke har gjort sig nogen tanker på disse områder, eller er det, fordi ministeren mener, at de regler, vi har, sandelig er gode nok? Hvis det er det sidste, synes jeg, ministeren skulle fortælle os, hvori det ligger.

Redegørelsen gør meget ud af at fortælle om de mange aktive pensionister, vi har, og som vi vil få et øget antal af i de kommende år. Derfor undrer det os, at redegørelsen ikke lægger meget større vægt på at få tilrettelagt en ældrepolitik, hvor selvbestemmelse er i centrum, og hvor det offentlige skal styrke pensionistens sociale netværk og gennem tilbud give mulighed for, at tilværelsen giver mening og bliver rig på oplevelser.

Vi ved, at mange oplever et katastrofalt fald i udfoldelsesmulighederne, når de bliver pensionister, alene på grund af de økonomiske begrænsninger, som pensionen giver dem. Vi ved også, at mange plejehjem næsten umyndiggør deres beboere. Vi ved, at mange pensionister føler deres selvrespekt smuldre. Gruppen af pensionister er stadig